

sparksomt, hvad den høitærede Minister har forlangt i denne Retning. Men gaaer det ærede Medlem ud fra, at dette er usforsvarligt, paa hvilket Gebeet ligge saa de store Besparelser, som det ærede Medlem er Talsmand for at bringe tilveie? Det er altsaa med Hensyn til Indskrænkning i Personnellet; men det vil kun sige, at skulle vi kunne indskrænke Personnellet med Hensyn til Befalingsmændene, saa maae vi naturligtviis i samme Forhold indskrænke Antallet af Menige. Her komme vi da til nærmere at besee det ærede Medlems Standpunkt i denne vigtige Sag, og det er, at vi kun skulle indkalde et indskrænket Antal til Øvelse, og dem skulle vi øve længe. Men dette Princip fastholdt, vil altsaa sige, at vi skulle beholde Stillingsvæsenet med alle dets Afstyheligheder, for at komme til det Standpunkt, som det ærede Medlem staaer paa, og hvor jeg ikke kan staae ved Siden af ham. Jeg troer, at skulle vi overhovedet udgive Noget til vort Forsvar, maae vi have de Forandringer, som jeg har antydet. Skulle vi blive ved det Gamle i den Retning, stiller det sig for mig tvivlsomt, hvorvidt det overhovedet er værd at give et mindre Beløb ud til vort Forsvar, og skulle vi derfor komme til at opgive dette og uddanne dem, der due til at uddannes, maae vi, for at kunne holde os indenfor et Beløb, der er overkommeligt, see at holde tilraade med Uddannelsesstiden og søge ved vort Votum at modificere sagkyndige Forordninger, idet vi mulig kunne faae dem til at lægge tilside Et eller Andet, som de efter gammel Bane ansee fornødent til Uddannelsen, men som efter mange andre Sagkyndiges Mening ikke er fornødent. Hvad angaaer de stillede Forslag, har jeg tiltraadt Udvalgets Mægtingsforslag, som Ministeren subsidiairt i alt Fald har tiltraadt, men ikke fordi jeg kan betragte det som et Skridt henimod det rette Maal; thi ansaae jeg, at Ministeren med sit Forslag stod ved Enden af det rette Maal, var det en Selvfølge, al jeg maatte gjøre Skridtet heelt ud og gaae med den høitærede Minister, men jeg har været med til at

stille dette Ændringsforslag, for at vi kunde vedtage Finansloven her til tredie Behandling i en saadan Skikkelse, at vi kunde være temmelig overthydede om, at den ikke kom tilbage til os igjen, hvad jeg vil ansee for heldigt, og forbi der ved at mødekomme Ministeren hverken fastslaaes — hvad forøvrigt er udtalt af flere ærede Medlemmer — Noget med Hensyn til Uddannelsesstiden eller med Hensyn til, hvor Mange man behøver at have liggende inde i Garnison. Dermed haaber jeg at have klaret mit Forhold til disse to afgjort meest vigtige Spørgsmaal, som her ligge under Forhandling.

Bærtelsen: Da jeg ved 2den Behandling stemte for den Sums Bevilling, som var nødvendig til en kortere Øvelsestid for Hæren, var det i Overbeviisning om, at den Øvelsestid, som Udvalget havde forudsat, maatte være tilstrækkelig, saa meget mere, som jeg ikke ret kunde forstaae, hvorledes den høitærede Minister kunde betragte Øvelsen i Veir- eller Mønstringstiden for at være, som han ved 2den Behandling kaldte det, saa „høi ter ogen“ eller, som jeg vil kalde det, saa forskjelligartet fra den øvrige Øvelse, at det skulde volde Uddannelsen saa stor Skade, at en længere Øvelsestid var nødvendig. Derfor har jeg ikke kunnet gaae dette „Skridt“, hverken med Krigsministeren eller med Udvalget, men maa idag ved denne og ved en mulig fjerde og femte Behandling blive staaende, hvor jeg stod ved 2den Behandling, og maa derfor stemme imod Forslagene under Nr. 42 og 43. Den høitærede Minister ansøgte som nok en Grund, at de nye Geværer muligviis kunde komme i dette Aars Mandstabs Hænder, naar det fik den længere Uddannelsesstid, og Mandstabet kunde da blive indøvet i de nye Vaabens Brug, men denne Udtalelse fra den høitærede Minister forekom mig ikke saa bestemt, at jeg jo maae tillade mig at betvivle, at de nye Geværer, selv om det blev Tilfældet, at Øvelsestiden blev saa lang, ville komme dette Aars Mandstabs betids ihænde.